

Anmeldelser af

Puttgarden

Trut i gaden

Gratis klovneteater med både gråd og grin.

De er ikke så gode til at spille musik i den lille Puttgarden. Til gengæld kan de heller ikke gå i takt eller finde ud af ret meget her i livet. I hvert fald ikke, når deres meget kvindelige og højst fuldbarmede tamburmajør er smuttet af sted på indkøb. Så tumler de rundt, fire forvirrede mænd med store næser og stumpe bukser - der er sådan lidt polsk cirkusorkester over dem.

Herlig komediekunst

Fortvivlelsen bliver monumental, da det viser sig, at trompetisten måske er død. Et eller andet skete bag den store, mystiske væg i baggrunden, hvorpå de alle kom væltende ud med småbombede kroppe og sønderlåede instrumenter, ja, der er vist noget absurd teater på færde her. Men scenerne, hvor de tumler rundt med liget, er herlig komediekunst. Og helt så hjælpeløse, som man skulle tro, er de alligevel heller ikke, disse fire klovneagtige skabninger.

Instrumenterne kan skam repareres, og følelser i livet har de da også. Både forelskelse, fortvivlelse og jalousi. Den sidste spirer i middelsvær grad, da noget trompet- og tamburflirt pludselig skaber konflikt i gruppen. Heldigt for samspelet er det bestemt ikke, at ham den lækre trompetist og hende tamburmajørinden med frontpartiet i orden kaster lange øjne til hinanden. Forrygende slowmotion-slagsmål må til, sammen med en undskyldning og en lille gylden ring, inden harmonien og de gode takter i Puttgarden kan genoprettes.

Ordløs time

Det skaber en herlig, næsten ordløs time, hvor sproget er vrøvleord, mens mimikken og kropssproget klarer resten med instruktøren Lars Knutzons gedigne sans for absurd cirkusteater som garant for gråden og grinet. Le Münster-Swendsen er den opera-furiøse major, Niels Grønne klarer det kært-fjollede, Søren Møller Pedersen det bistre, Niels Peter Kløft det forfjamskede og Kim René Rasmussen det charmeur-agtige. Alle med formidabel fornemmelse for komik og musik.

★★★★ **Henrik Lyding, JYLLANDS-POSTEN, d. 18.06.2008**

Dansk Rakkerpak: Puttgarden

Dansk Rakkerpaks nye forestilling "Puttgarden" er mere grotesk, sort og absurd end tidligere set i deres regi. Det er heldigvis gennemført i en grad, så man må overgive sig energisk lattermildt til det vanvittige univers. Man kan vælge at kigge undrende på, hvis stilen virker ude på overdrevet, men det er svært ikke at lade sig rive med af de mange humoristiske indslag, som denne forestilling byder på. Genial komik er det. Tegneserieagtigt finurligt - tilmed i kostume og med effekter.

Sproget er stort set volapyk, og historien er derfor forholdsvis enkel. "Puttgarden" er måske mest af alt en musikalsk forestilling. Vi bliver budt indenfor i et lille orkestres verden. Hver især har de et instrument (tromme og tre blæseinstrumenter) og en rolle i musikorpset. Det er disse roller, som bliver sat på prøve og delvist udvikler sig i løbet af den time, forestillingen varer.

Meget skal de fire musikere og den kvindelige korpsleder igennem, før det går op i en højere enhed. Alle bliver vindere på trods af deres mærkværdigheder og de mange strabadser, som, anført af et forrygende langsomt gengivet slagsmål, fører dem frem til et nyt og forbedret sammenhold.

"Puttgarden" er et forfriskende indspark i børne- og ungdomsteater og har ligesom "Spaghetti" og tidligere "Kong Ubu" (begge anmeldt her i bladet) rødder i den fremadstormende nycirkustradition. Klovnerier og slapsticks er ikke fremmede elementer, og mange af de danske børne- og ungdomsteatre er yderst dygtige til dette udtryk.

Martin Dreyer Pedersen, FOLKESKOLEN, d. 19.06.2008

Garde party for fuld trut

Dansk Rakkerpaks søde, sjove og stensikkert timede gadegøgl er en gratis glæde på Israels Plads.

»At klappe er en god måde at holde varmen på,« lyder opfordringen fra teaterdirektør Niels Peter Kløft og kollegaen Søren Grønne. Endnu ikke i fuldt kostume, men med klovnenæserne midt i de venlige ansigter småpludrer de med publikum, der efterhånden har fyldt de lave bænkereækker på Israels Plads og forventningsfuldt imødeser, at klokken skal blive 19, så aftenens friluftsforestilling, gadeteatret Dansk Rakkerpaks »Puttgarden«, kan gå i gang.

Kommer man tilfældigt forbi, trækkende på en cykel, bliver man også budt med i det skuttende, men forventningsstemte teaterfællesskab på den blæsende midsommeraften. Som milde viceværter sørger Kløft og Grønne for, at gamle og unge, store og små, studenterhuer og grå pager føler sig mere end almindeligt velkomne.

Skrupforvirrede

Jo, Dansk Rakkerpaks efterhånden traditionelle naturgas på den københavnske stenbro er en populær – og kold! – gratisforøjelse. Men sænk bare skuldrene! Varmen finder man hurtigt. I hvert fald den indre. For endnu en gang har ensemblet skabt en friluftsforestilling, som er lige til at give en ordentlig krammer.

Lars Knutzon med den store klovneforståelse har iscenesat årets – næsten – ordløse forestilling. Og er den lille, skrupforvirrede garde på scenen måske ikke modne til morgendagens Rosenborg Tattoo, så er ensemblet i hvert fald vidunderligt ekserceret i mimisk præcision, muntre indfald og et helt arsenal af visuelle gøglergags, suppleret af en herlig lydside, som ikke lader tegnefilmen noget efter: Krons! Splonk! Kerrang!

Sampilsramt garde

Den naive tuba, den forfjumskede saxofon og den bastant-bryske lilletromme må småjaloux se til, mens den horny trompet, en egocentrisk italienercharmør med smørhår, leger temperamentsfuld kispus med den lunefulde, kvindelige tamburmaj. Hun kommer svingende med shoppingposerne og er vant til at få sin vilje – ikke bare, når messingsuppen koger, hvad den naturligvis gør indimellem.

Ikke så lidt af et mirakel i øvrigt, for i den mildest talt ubehjælpssomme og sampilsramte kaputgarde er det ikke let af få alle til at marchere i takt. Her er der nemlig ikke langt mellem fjendskab og forsoning, gråd og latter.

Kløft og Grønne, Søren Møller Pedersen og Kim René Rasmussen, skaber hver især deres sikkert tegnede og timede figurer i de uheldige klovners hakkeorden. Og Le Münster-Svendson er et under af alt det bedste og det værste ved det svage køn med den stærke vilje som den temmelig hysteriske tamburfristerinde Put i den plisserede. Ikke til at stå for i sin maniske ordstrøm.

Kulminationen på det hele bliver en overdådigt koreograferet slåskamp i slowmotion. Så fik vi den også med i år, men det gør ikke noget. For klovnenæsen sidder, hvor den skal. Sommerens aftenhimmel er høj, humøret endnu højere. Se lige ud! Af sted til Israels plads: Afgang, march!

★★★★ **Jakob Steen Olsen, Berlingske Tidende, d. 25.06.2008**

Med badedyr til Puttgarden

Katastrofer behøver ikke at være flodbølger. Selv en lille eksplosion fra en parkeringskælder kan få danskerne helt fra snøvsen. Og i slowmotion sydpå. Gudskelov

Ordene bliver så dejligt overflødige her sommerblæsten. Og årets to gadeteaterklassikere - Dansk Rakkerpak og Brændende Kærlighed - spiller begge muntert teater, der kaster ordene ud til fordel for musik og iltre armbevægelser. I lyset af den lille eller store ulykke, som på et øjeblik kan få både adrenalinen og hormonerne op at køre.

Dansk Rakkerpak har forelsket sig i Puttgarden - ikke den tyske færgesby, men superkvinden Putt og hendes mandegarde, der vil marchere sammen med hende til verdens ende for et kys. Og den læbestiftskyndige Le Münster-Svendson er vidunderlig i pumpet garder-uniform og højt hår under gardisthuen, for slet ikke at tale om hendes pusselanker i hvide plasticstøvler, naturligvis. Heldigvis er hendes fire bejlere musikalske anarkister lige til at kramme på stribe: Niels Grønnes fjumremusiker, Niels Peter Kløfts bekymringstrutter, Kim René Rasmussens italiano-skørtejæger - som altså drømmer konkret om et Putteput - og ikke mindst Søren Møller Pedersens uimodståelige trommeslager, der kan blive advarselsagtigt pæonfarvet i nakken af raseri.

Syret slåskamp og svejser

Rakkerpak holder sig til en temmelig enkel idé på Israels Plads. Handlingen er da heller ikke til at misforstå i Lars Knutzons ubekymrede gøglerinstruktion. Her er mænd altså mænd, og kvinder, de er puttelystne - sådan er det bare. Og eksplosionsfare, det er noget, der bliver til virkelighed i Rakkerpaks parkeringskælder. Terror eller ej.

Knutzon leger videre med nogle af sine ideer fra klovneforestillingen August, hvor netop den kæmpende klovnns sørgmodighed blev skildret så fint. I Puttgarden er det i en faldera-version med svejseapparat og nedsmeltet trompet, men essensen er den samme. Desuden får gardisterne lov til at syre ud i en slowmotion-slåskamp, der ender med at blive forestillingens stærkeste scene, netop fordi Rakkerpaks spillere er så eminente udi timingens svære kunst.

(...)

Anne Middelboe Christensen, INFORMATION, d. 28.06.2008

...er man både til romantisk farce og slapstick-humor, bør man unde sig selv et godt grin med forestillingen "Puttgarden"...

Lars Wredstrøm, BØRSEN, d. 26.06.2008

...megen musikalitet og masser af crazykomik (...) og masser af motion for smilebåndene.

DAGBLADET RINGSTED, d. 17.06.2008